

Изази суботом.

Цијена:
За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКИ и БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ф. на по год.
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчића.
За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
године 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се у пла-
ћеним писмима непосредно
администрацији „Гласа Цр-
ногорца на Цетиње, а може
се и картом упутицом на
пошту у Ботор. Доноси ши-
лу се уредништву. Руко-
писи се не враћају.

За остале плаћа се од
реда 5 новчића. За неће а
на дуж вријеме имаю.

ЦЕТИЊЕ, 16 новембра.

Необично је ово мјесто на земљи, које се зове Црна Гора, још необичнији народ, који је за то мјесто прирастао.

Валало је племе необичне снаге и претврда срца, да кроз толике вјекове издржи и преживи не само толике бојева са павалама свакојаке туђине, но да одође и још љубем, јер непрестаном хрвању са немачкином, са немилостивом голотињом и неродом свога кривног завичаја.

Но Господ је милостив и у сред свога гњева; а оно, што се безумном човјеку чини да га тим Господ кара, баш тим га често благосиља и спасава.

А да није било ове голети, зар би се ови народ одржао до данас? Зар би се, иза толикијех мука и бојева, иза толикијех истрага, могла створити ова мала, но поносна, самоникла народна држава, у коју су често много богатији крајеви српства погледали с надом и чежњом, с уздањем у љепши напредак, у пуши напон цјелокупног српства!

Ова је голет, у најкешће доба, закрилила народ ови двјема крилима: једним га је научила подносити невољу, а другим је одбијала силне напаснике, задајући им страх од глади и жеђи на овијем јаловијем литицама. И Махмут наша био је на Цетињу с већом војском. Шака народа црногорског не могаше наудити његовој сили, по га сломи ови криш. Да је овдје нашао комат раја земаљскога, Црна се Гора никад не ослободи!

А како пробоше наша браћа у Македонији и Старој Србији, у пшитој Дарданији, од нашега Загарја до Велеса и воде Вардара, од Косова до солунског приморја, у томе рају земаљском? У највише муке кренуше њих

седамдесет хиљада пушака, а не бјеху гори од најбољих Црногораца, напустише свој завичај и пошоше у Бесаревину, да тамо обране и утврде туђу државу. Нешто мало патраге оставише у старој постојбини, која дотраја до дањшег дана савијајући се и склањајући се, да се данас побугари на изгуби у арнаутску.

То је било и трајало, дуго и предуго. Сад је прошло вријеме непрестаних бојева и вјечитог огранча покосовског. Сад је Црна Гора, хвала Богу, јунаштву својих соколова и мудрости и врлини свога Господара, утврђена и проширена држава, с излазом на море и са многијем другијем погодбама за развитак што их не бјеше прије. Црногорци не морају више улагати својом главом да хране своју сиротињу, јер наш витешки Господар и његов народ имају сад силна Пријатеља, непобједива Рођака и Заштитника, те јој нико више не може наудити, што ће неком на ум пасти да је озбиљно задлјева.

Настала су времена мира и спокојства, времена тихог рада и привреде.

Сад је ред нашем народу, да врати зајам којим га је у највишу невољу задужио ови голи криш. А вратиће га најкешће, а најугодије и најблагословеније по себе самога, ако му покрије голотињу, гје год може, ако га заодене лјетом, усађујући на све стране „свакојака дрвета лијена за гледање и добра за јело.“

Но наш народ је сувише и предуго био навикнут на друкчију примјену свој снаге, а да би се тако брзо могао одати новом, необичном, и ако далеко лакшем и угоднијем послу. Толико вјекова, толико кољена убојника и крваца не могу се, сами од себе, преко ноћ претопити у пшитома ратаре, вртаре и виноградаре. Но Господ Бог је

том народу поставио Владаоца, јака и мудра, смишљена и неуморна прегатоца, те му је заповједио, да се стара за свој народ, да му вазда буде вођа к добру, к напретку и к срећи. Народ је пак, жадануо највишим повјерењем у корист и благодат од свакога чина, од сваке ријечи тога Владаоца, и маховитом послушношћу према свакој заповједи, свакој наредби, свакој жељи његовој.

И Господ Бог нареди Владаоцу народи: Заповједи своме народу, да учини као ја, те да никну на земље свакојака дрвета лијена за гледање и добра за јело.

И Владаоца учини по заповједи божјој, и народ послуша свога Владаоца: Гдје бјеше гола земља и јалова прикина, ту ће пошћи пошпкао „добра за јело“, штома маслина и винова лозина. А гдје бјеше ути криш, ту ће се створити зелена горина, „лијена за гледање“, а из ње ће извирати вода „потпајући врт.“

И проћи ће година за годином, стотина за стотином, вјекови за вјекovima. И Црна ће Гора, ако буде бођја воља, бити велика држава, и та велика држава може имати и друкчији облик владавине него што га сад има. Но, и ако имају свакојаки начини по којима се људи међу совом погађају и удешавају, између људи и природе, између човјека и његова боравишта, остају погодбе лавијек пете и непромјениве, основане на вјечитим законима божјим.

У послје вјекова и вјекова, ма какав био облик државне владе у овој земљи, ко год погледа долине покривене маслиновом шумом и грозним виноградом, и главнице обраде зеленом гором, сваки ће славити и хвалити промисао божји који, у најтеже доба препорођаја, даде Црној Гори Госпо-

дари, Мислиоца, и Прегатоца народног, Николу I-ог.

Примили смо, из Будапеште, један литографисани лист од 13 (1) новембра, коме је наслов: Correspondance de Pesth, politique, financière, et commerciale. La „Correspondance de Pesth“ est publiée en trois éditions séparées I française, I hongroise, I allemande. Directeur politique François Louis Lichtenstein. Prix d'abonnement: L'édition française: Un an 500 frs. Нама је послато француско издање.

Неки мисле да је то лист мађарске владе, бар да она даје трошак. Нама је мучно то вјеровати: јер, осим свега осталог, прилика је да би цештапска влада знала наћи и могла платити човјека, који бар толико зна француски, да се клони оних круних погренака које се налазе у овом листу.

Разумије се, да у послатом нам броју има и која „поштепа“ ријеч о Црној Гори. Ми ћемо те ријечи, колико нам донунта збрка језика и мисли, сво посрбити својим читаоцима:

„Књаз Црне Горе показаше свијету, да је модерна цивилизација пријешла обале Ријеке. На Цетињу се отпочела играти игра високо дипломатске школе, те се јавља свијету, да од сад неће више требати трга аустро-угарскога, францускога и немачкога, но ће све потребе доносити редовно парни пријеходи из Русије, преко Одесе. То ће рећи, да ће тим путем долазити оружје, праха, чебане и т. д., а неће бити погуби од заплета дипломатског.“

По несрећи заборавило се, да имају неки начини, као затвор граница од Босне и Херцеговине, што би уродило глађу. У пркос свему том довијању, ми не бисмо ништа замјерили, да Русија „продаје“ Књазу Николи оружја, праха и топова, но до наше је добре воље да продајемо Црногорцима соли, шенице

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА.“

ЧУДНОВАТО ПИСМО.

У селу М не бијаше школе до године 1888., те не бијаше ни људи писменијех. Поп Јаков — бог да му душу прости! — кнежев син Марко и црковњак — ето ти некадашње пијеле интелегенције села М., која је селџацама у сваком случају била на услузи; а од како ускочи Марко оста сам поп и црковњак. Ни тако не потраја дуго: на годину дана по Маркову устану, умрије овај добри царо, а мјесто овога дође други, који је уједно и дјецу поучавао, све док се не основа елементарна школа. Од како умрије стари поп селџаца бијаху на чуду: дође ли кому писмо одакле, трч' у варош — сахат и по ода —, јер у младога пона некако им се не свиђаше. А знате ли зашто? — Разгласило се по селу да тај млади поп не зна ни писати. А чему не оде црковњаку? — Узалуд му је пошао — не ће му прочитати или написати писма, па да му даје „вола из рала“, с не смије сиромаш од пона. Једном дочуо поп, да је црковњак његовом народијанину читао писмо, па знате шта се догодило? За мало да јадни црковњак не изгуби службу; и бадијаше је изгубити, да му не бијаше кнез пријатељ. Младоме пону стајало је у рачуну таково поступање с црковњаком, е пије пала: рашчита ли или напише ли писмо, зна му се његово. До душе, ваје он одјекао ту цијену, већ то је

био стари сеоски обичај, па како су давали једноме, тако је и остало. Ипак селџак није жалио тога маленог дара — можда највише десетак јаја —, али као прошио се рђав глас а пону, за то је сваки раднији да се потруди до каква писменица у вароши, па макар и прецрпано, барем зна да ће му га љутски написати.

Једног дана, боже, ударило бође вријеме, да човјек не могаше прага прекорачити, а кнез примио од сина писмо из Подгорице, па, радознао шта је све у њему, хтио би да га сам чита: распечатно га, завирнује га, обрће, преврће, али за вајду, кад је слијеп код очију, а пушта кини не да из куће паша.

Знаш ли да није поп у ћелији? — Зашта жену.

— Не знам.
— Додај ми оно стручине, одожд виђу; па ако не буде тамо поћ'ћу до у њега дома. И то јаја ми стави у сланутак, па...

— Чо'ече божји, не ће увијек лијевати, да'ко престане, па поћи у варош... Ако ти га поп рашчита, знам, мораћеш и да ти пише, а, бож' опрости, — ако се ови народ не руга — веле, да не зна љуцки ни писати. А у вољу ти је, чини како оћеш.

— Донеси, к'о ти рекох.

Ова оде.
Кн а љушћаше, што 'но веле, из неба и из земље. Кнез се бијаше замислио, гледајући „клубуке“ што се прављаху по локвама испред куће.

— Бог зна је ли и жив? — промрља полугласно.

— Како би ти писао да није жив, бог с тобом?! — додаде кнгиња, носећи наручене јој ствари.

— Ако је писмо из Подгорице, зар га није могао и ко други писати? Зар је мало напише' тамо?!

— А ко ти га пред'о?

— Јово Лучин.

— Па каже ли ко му га дао?

— Каже: Марко; али ја му не вјерујем.

— Ето, — одговори кнгиња и слеже раменима.
Кини не престајаше.

По што се кнез загрнуо струком, заврже сланутак на руку, пошпа се за кап и изађе на поље...

Кини га је пратила до више понове куће. Бијаше сиромаш мокар, што'но веле као кокош — ни под паухом не имајаше суха. Стануо на мисли: оћели опак мокар пристуни или да се малко испиједи; а бојао се и пеа, е је у попа нас као вук. Мислио и мислио, те ће на пошљетку:

— О-о-о, оче Никола!..

— Зове ли ко дође? — одазва се понадија.

— Помага' ви Бог!

— Здраво био!

— Је ли госнар дома?

— Ево га, одговори понадија и изађе пред кућу. — О! а што тако, кнеже?

— Дош'о нешто послом до пона, па...

— Не бој се паса, чо'ече, и они су на овоме утврдили, — упаде му понадија у ријеч.

Кад је дошао до понадије, рукова се с поме и ућоше у кућу.

— Здраво, кнеже! Које воде тебе донесоме данас по овакоме времену?

— Валај, оче, баш воде... Донно сам ти оће не'шес' јаја, — рече пружајући му сланутак.

— Кућ си се трудио, болан не био!.. — извињивао се поп, примајући сланутак.

— Немл ту труда, мој оче, него и за вишега си дара...; али..

— Сједи, кнеже... Дај, Анета, столицу кнезу и узми му струку... Ела, сједи... Па шта је ново?

— Дош'о сам, да ми рашчиташ једно писмо, — одговори кнез, вадећи га. — Ево...

— А неко га је чит'о, — рече поп, видећи да је распечатено.

— Није, душе ми, нико, п'ако сам га ја распечатно.. к'о, знаш, кад гледам оно црно по бијелу, чини ми се да се ш њим разговарам.

Пречасни дода јаја понадији, извуче писмо и отпоче читање:

„Драги Ђаћа,

„Давам ти на знање, да сам, вала богу, добро и здраво; тако желим да сте и ви на исти начини. Мени је, вала господу богу, са свим добро, као што сам ви и недавно писао. За ме се не мислите. Не тражим од вас ништа, ве' д' ако родитељско писмо; а ако ми поће од руке један посао, гледаћу да ви што и пошљем. — Што велиш: мислим ли на те стране. — Ни сам не знам; ако би било какве олакшице, може бити да би' и дошао; а овакво..

и хљеба, једном ријечју све што им треба да живе из дана у дан, да не умру од глади. До сад се влада аустро-угарска држала поштено према не баш угодном, на и непријатном сусједу, но знајући да смо јачи, ријетко смо се обзирали на мучке увреде (affronts perfides) којима је извор с оне стране Црнога мора. Наши солдати који су већ од десет година у „заповјед-нутим покрајинама“, морају бити дану ноћу на опрезу од хајдука и скитница, који нападају на усамљене страже и на слабо заштићене возове. Кад год су их ухватили оружане на дјелу, предавали су их најближој стражи црногорској. Још би се потрудили наши да изгуба један минут у доказивању који је тај кривац (identité de l'inculpé). Иза неколико недјеља ухватише наши исто чељаде и одведу га (до црногорске страже), гдје им се на питање одговори просто, да је то чељаде утекло из тамнице — гдје није никад ни било. Од ото доба аустро-угарска жандармерија трипава те злице много простим начином, стрјељајући их без обзира на мјесту учинена зла.

Толико за суеједство Црне Горе.“

Тако се та јуначина размахнула на Црну Гору — у сред Пеште. Штета што се ни у Мадарској не примају у војску умни богали, као ни тјелесни, иначе би и тај заточник имао прилику увијерити се, да је много лакше стрјељати црногорске злице у пештанској редакцији, него — на граници.

Да то не може бити лист мацарске владе, има баш у овом броју јасан доказ. Причајући о неком скупљању војске и напредном утврђивању на руско-аустријској граници, политички директор „пештанске кореспонденције“ вели:

„Les faites (sic) accomplis, qu'au cune accolade du monde ne peut effacer... (Чињенице, које никакав загрљај на свијет не може избрисати...)“

Тим се очевидно смјера на загрљај, којим је Тесар дочекао у Бечу руског Царевича Нахледишка.

И ако ми овдје немамо уставне монархије, ипак лијено разумијемо, да ни најуставнија влада не би смјела допустити, да се њен плаћеник тако подсмјева једном јавном чину владоца те земље, и ако тај чин није „преманотисан“ министром а latere.

Зато ми морамо вјеровати, да је то лист какве гођ опозиције à outrance, опозиције ангидинастичке, а с таквим прекидамо сваки даљи разговор.

знаш и сам. — Поздрави ми сву Буранову чељад и кажи му, да му је Јован добро и здраво, и оће је код мене. Поздрави ми пуно моју стару мајку и реци јој да се не губи, бог ће помоћи. Поздрави Анету, а ти прими на по се синовете поздравље.

Подгорица, 25 октобра 1882.

Од твог љубећег те сина
Марка Маландрића.“

— Бог му дао и од мога старога и невољнога здравља. — рече кнез бришући мокрим рукама сузе радоснице, које му се слијеваху низ лице.

— А оћеш ли му отписати?

— Бих, но к'о, видим, ти си у послу, па не могу да те трудим, — ласкао је кнез, не ће ли га се прије отрести, е не бијаше му мило да му он пише.

Поп је најљудијим ријечима преговарао кнеза, да му он отпише сину; и на пошљетку довео га је у такво расположење, да је овај оћеш не ћеш морао пристаи.

— Па дед ми кажи шта имаш писати? — питао је поп држећи перо на једној доста масној хартији.

— Та не ћеш на тој карти? — питао је кнез у чуду.

— Немај ти бриге. Ти мени само испричај своју жељу, па ћу ја овдје најприје побилежити, а доцније тек преписати у чисто.

Кнез се бијаше замислио. Последње мале почивке отпоче.

„Љубезни сине... Поздравље ти драго од оца, сестре Анете и невољне ти матере, коју више...“

ИЗ НОВИНА.

Биоградски „Одјек“ од 31 октобра има на првоме мјесту, овај чланак: **МУЧКО УБИСТВО У ПОДГОРЦУ.**

Честити српски свештеник из охридске епархије, поп Стојан Крстић, који је због привржености народности и вјери својих отаца био од руке најмљених убица постојао је мучеником наше свете народне ствари у Македонији и старој Србији. Тај жалостан догађај изазвао је у свима српским крајевима највећу узбуђеност и огорчење. Теже и јасније по икад све је Српство осјетило да се противу народности српске изван границе Краљевине Србије води одвратна борба средствима најниже врсте. Ми смо знали, да српском народу у Македонији и старој Србији није лако и да он мора заложити сву своју снагу ако хоће да очува своје српско име и своје српске светиње од саможивих смјерована српских душмана. С највећим учешћем пратили смо ми мучну борбу наше браће преко границе, а сваки њихов уздах ојебали смо и ми, као да се из наших груди отима. Али страховити злочин, извршен над вјерним сином српског народа и свете праславне цркве у охридској епархији открива нам у свој својој наготи очајнички положај наше браће, положај који је много гори и опаснији, него што смо ми икад и помислити могли.

С тога ми и сматрамо за нашу дужност дати израза тешкој зебњи која нас обузима и обратити озбиљну пажњу свијема олијема којима је стало до тога да се мир на балканском полуострву одржи колико се од неколико мјесеца на овамо мути ситуација баш у оним покрајинама отоманске империје, које су ту недавно усрећене новим бугарским владикама.

Јавно мишљење указује гласно и без икаква зазора на праве виновнике тог гнусног злочина. Ми очекујемо од лојалности високе Порте, да ће она све учинити, да кривце пронађе и да их по заслуги казне. Државници отоманске царевине треба већ једном да увиде, да циљеви српског народа на балканском полуострву не стоје у неомиљивој противности с интересима турске државе и да никако не може бити у отоманском интересу да се српски елемент слаби и потискује у корист туђих интереса, који се не могу никад идентификовати са државним интересима турске царевине. Ми тежимо самосталном и солидарном развијању свију народности на балканском полуострву. Та наша тежња је једина основа у овом крају Јевропе за миран развикал, који би све народе подједнако задовољио. Она не само да није управљена противу Турске, већ може шта више послужити као сигурно јемство за њен опстанак. Ми полазимо са становишта, да се сваком народу на балканском полуострву осигура право народног опстанка и развијања своје народне културе укључујући сваку пропаганду, која се маша ван својих природних граница, која

— Поздрави долазе на пошљетку, — упаде му поп у ријеч. — Ти ћемо најпрво пишати...

— Немој, госпар петрајила ти! Ти знаш каква су дан данас ћеца..., па ће рећи: телеска ми ту двиј' уре а да ме и не поздравли...

Поп видећи да му не може што, стаде нешто билежити. Затим ће кнезу:

— Ево. Готов сам...

„Поздравља те — реци — Јово Николић, Петар и Стеван Јокв и стари Мијат: а за највише — реци — твој стари пријатељ а наш целетар, (*) и...“

— Доста, доста, — упаде му поп у ријеч и стаде билежити сама пмсена...

— Јеси ли?

— Јесам.

— О, помози боже...

„Поздравља те — реци — мали Крсто и Јованка, по сто пута...“

Поп билежи.

„Кини смо — реци — имали на претек. Отелила се плавуља. Жито је — реци — у крв скупо, те не ћемо... (а знаш, вада богу, и сам да те ја не учим како ћеш писати)... Е...“

— Доста, доста. — прекиде га поп и стаде нешто билежити. А по што је био готов, извади бурмутницу, узе „прежу“ и шмркну, за тим кину да је сва кућа одјекнула.

— Јеси ли?

— Јесам.

Кнез се бијаше замислио.

— Имаш ли још што?

— Имао бих, имао бих, — одговори, наборивши чело и климнувши главом, — али...

(* Црквњак.

би хтјела силом присвојити дјелове друге народности не презајући ни од злочина само да своје гадне и неоправдане циљеве постигне. Висока Порта ће дакле испунити и дужност према себи самој, ако стане на пут непријатељској пропаганди противу српског елемента у Македонији и старој Србији и ако учини краја смутњама, које пријете народном миру у тим двијема покрајинама. Тим, што је она пристапа, да у њима окупирају двије епархије владике, које долазе као туђински политички мисионари да одрођивају тамошњи српски народ и које су меродавне црквене власти жигосале као одајнике, — Висока Порта је примила на се тешку одговорност за догађаје који могу настати. Нама је познато да се у Цариграду тај поступак правда тиме, што би у противном случају било изазвано велико незадовољство у Бугарској. Али силе, које су радо признале, да би одбацивање неоправданих претензија бугарских у погледу Македоније и Старе Србије могло утицати на држање Бугарске, иете те силе морају још много прије признати, да заостављење оправданих захтјева осталих народности не може ни у Србији ни у Грчкој бити равнодушно примљено. Политичке границе су факти, с којима се мора рачунати. Ну, оне не могу раскинути народно тијело, оне не могу угушити осјећаје народног јединства и солидарности. Оне силе, које су Порти препоручивале, да има обзира на расположењ у Бугарској, те силе не могу ни то порећи, да Порта треба да води рачуна и о расположењу у другим балканским државама. Стајући енергично на гут злоупотребама несвјесне пропаганде, која руши на родни мир не само у Македонији и старој Србији, него и на цијелом балканском полуострву и који убијавјеру у правичност царске владе према свим својим поданицима: Порта би испунила у првом реду једну дужност према самој себи; дала би за тим доказа о својој јачини и о свом ауторитету, што би и њен углед у Јевропи подигло и најзад умирала би народне осјећаје сусједних држава на балканском полуострву, на чије је пријатељство упућују битне потребе саме царевине.

И ако смо увјерени у лојалност пријатељске отоманске владе, ипак се не можемо ослободити утиска, који је на нас учинила вијест о мучком убијству српског свештеника у Подгорцу. Још није честито ни трава порасла над гробом нашег мучки убијеног приштинског вице консула, а ево већ пада од зликовачке руке још један дични син српске народности, један од наших најпоштенлијих бораца против непријатељске пропаганде у Македонији и старој Србији. Није никакво чудо, што су ови учестани злочини изазвали највеће огорчење у српском народу. Кад у Македонији и старој Србији нијесу људи, који се за српску народност боре, ни својим животом сигурни, онда се тек може мислити, колико ту опасност пријети српском елементу и колико је оправдана забринутост српског народа. Ми немамо никаквога узрока да сумњамо у намјере Високе Пор-

— Па што се устезаш, човјече?!..

Нијесмо од јуче заједно; доста смо заједно изјели и попили. А ти познаваш мене што би ми било могуће, све бих за тебе урадио, да ни црна земља не зна, — ласкао је радознали попа, не би ли само дознао шта му је тако тешко на души.

— Не велим ја за те, тобож да би ми ти на зло пристао по к'о... знаш каква је данас свијет, па не бих рад да се ово прочује.

— Опет та!.. Дакле ме не познаваш?

— О, познавам, оче, душе ми. И највећу тајну повјерио бих ти за то.

— Па?

— Ево чуј (него да не дође попадија), — рече кнез тихано осврћући се на све четири стране,

— Не бој се, чућемо је кад узиде, — гјешно га је неустрашиви попа.

— Запросно ми је наш вишер ћер, па ми је толико пута говорио, да нишем Марку, да иде дома; а он ће се — вели — постарати како би му било олакшице... Па сам ћио да му пишем тако, и да га поздравим од стране вишерове... А не дај ви боже, мој оче, да знате како је пмати сина у туђем вилајету, па да га јадни отац не види никад својим очима... — једва ово задње изговори а сузе га облише.

Поп је грискао браду; видјело се шћио би нешто да рече, али се устезаше.

— Добро; па оћеш да му пишем тако? — на пошљетку проговори.

— Ја бих, прије ће се склонити кад сазна за ово.

те, у толико прије што смо потпуно увјерени, да су осјећаји Султана Абдул-Хамида најилеменитији и најчистији. С тога смо и увијерени, да ће праведна казна брзо постићи подле убице попа Стојана и да ће крв српскога мученика бити покајана.

Ми смо у своје вријеме споменули невољу која је снашла књижевника Јанка Веселиновића, који је оптужен ради нестанка од неких 12000 динара из благајнице општине којој он бјеше кмет. Сад налазимо, с његовим потписом, у биоградским листовима подужи „позив свима гласилима штампе у Србији“, који завршује овако:

Мени је потпуно јасан дефицит од 11.617 динара који се код мене показао и кога ја нијесам учинио. Јасна ми је и избрисана сума у књизи депозитној, јасна ми је и наставак признанице на коју сам данак предавао. Јасно ми је све.

А да би јасно било и цијелом свијету, то најповизијне умољавам редакције свију наших политичких и независних листова, да оду у Шабац у канцеларију ср. поцрског те нека се о истинитости мојих навода увјере. Нека свака редакција пошље по једног извјештача на ако не друкчије, ја ћу од све моје сиротиње платити трошак. — Тамо у српској канцеларији је увјериће се о свему: и о радирајој депозитној књизи, видјеће заломљен кључ, прочитаће моје исказе и видеће у колико су дослијеђени.

И тада нека ми цијела српска штампа узвикне: Попове!.. ја сагињем главу, и дозвољавам нека ме стрјељају! Јест, госпо-до, нека ме стрјељају!..

Више не ћу да се браним. Нека ме брани дјело.

Господина министра унутрашњих дјела молим: да изволи наредити исељеној власти: да изаславницима јавних гласила стави све на расположење како би се што тачније о сталу ствари увјерили.

То захтјева име, част и образ једног грађанина.

Биоград, 21. Октобра 1890. г.

Јан. М. Веселиновић
књижевник

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

Цетиње, 16 новембра.

(Благодарене.) У сриједу, 14 нов. па дан рођења Њена Импер. Величанства Царице руске Марије Феодоровне, било је у вишем дјевојачком заводу цетињском. благодарене Свевисњему на одржању драгоцјеног живота Царицна и молитва, да Господ Бог дарује дуг живот Њену Величанству и да јој

— Еламо, — одговори поп и настави писање...

Поп је управ био готов и с тијем а уће попадија, водећи за ручицу своју трогодишњу ћерку.

— Имаш ли још што? — прошапута поп у мале.

— Немам, — одговори кнез. А ваља да је имао и још штогод да не уће попадија.

— Сад се вас двојица разговарајте. докле ја ово препишем у чисто, — рече поп кнезу и попадији и отпоче преписивати у чисто.

Кад бих све испричао шта су се њих двоје разговарали, много бих одуљило, и није ништа од вриједности за нас.

По што је поп завршио писамце, сави га, запечати и даде кнезу; за тим наручи попадији, да им донесе по кафу.

Ова оде, а поп ће кнезу:

— Право ми кажи што ћу те питати.

— К'о на исповиједи.

— Како ти вјери ћер за жандара, кад ти је — веле — одавно вј'рела?

— За кога?

— За Јована Бурапова.

— Чуј оче! Не ћу да тајим. Било је нешто; али за то не знадох ништа ни ја ни жена ми, прије него побјеже Јован с Марком, тако ми причешћа, што си ми га дао из твојих рука!.. Нит' ли сам ја уз'о прстена, нит' ли сам ја коме обећао; а ако га је узела сама кријући оца и мајке (ово с тобом зборим!),...

— Као да се исповиједаш земљи.

— Ако га је, велим, узела сима,

вазда храни лијено здравље, на радост све Русије и утјеху цијелог Словенства.

При служби божјој и благодарењу бјеху: Њихове Свјетлости Књаз Напљедник, Књаз Мирко и Кнегињица Јелена, и Његово Имп. Височанство Књаз Алаксандар Георгиевић Лајхтенбершки, са својим наставником Г. Струве и Госпођином Неклудовој. Повјереник пос. ц. руског посланства Г. П. Д. Вурцел, и министар просвјете и црквених дјела Г. Ј. Павловић. Уз управитељку С. П. Мертваго и наставницу, Марију Александровну Матренинскују, бјеху сви професори и све ученице завода. Пјевало је цетињско пјевачко друштво. Иза благодарења извођеле су Њихове Свјетлости, Њег Импер. Височанство и остала господа честитати управитељици, у дворани институту.

Цио дан остао је завод окићен заставама руским и црногорским, а на вече бјеху сви прозори дијено освјетљени.

(Болница Кнегињице Олге) За Свога скорашњег бављења у Данилову Граду, извођело је Његово Височанство, Књаз и Господар наш, даровати своју кућу на Орју Луку, која је привремено служила за болницу добротворног одбора, за сталну болницу, која ће по жељи и паредби Његова Височанства, носити име Његове драге роднице и зватиће се *Болница Кнегиње Олге Даниловце*.

(Марко Атан. Мушовић) вратио се у прошлу сриједу у Биоград, гдје је наумио провести зиму. Прије поласка имао је част бити примљен у Његова Височинства на аудјенцију, гдје је Његово Височанство извођело примити албум, што га је ербо-македонски родољуб вјештачки израдио својом руком у знак оданости нашем Господару и Књазу. Осим осталог уздарија извођело је Њег. Височанство заслужном родољубу даровати и своју медаљу „за слободу, вјеру и храброст.“

(Духовне проповједи ван цркве.) У недељу 18 новембра говориће проповед: „о страстима,“ ученик III. раз. Богословско-Учитељске школе Илија Јовићевић.

Стефан Војовић ученик петог разреда критиковаће проповјед Риста Поповића, коју је прошле недеље говорио, а исти ће је с мјеста бранити.

ја сам га — да ти право речем — и повратио... Јер, оно мој; он сретн мене, на ни „добро јутро“, сретн ми жеху, исто тако. Па како ћеш ти дати ћер ономе, што и не збори с тобом?! Истина бог, с Марком се држао, к'о да му је био брат.. А друго онет, бог зна оће ли и један икад на ове стране! А да чујеш онет ону Мару Правића како ми куне Марка, земља би про гукла; вели, да јој је он крив што јој је синя нестало... Па јадни отац на свашто промишља..

— Остави ти то, то су све лакардије; него речн ти мени је ли девојка задовољна?

— Није. Вели не би га узела, па да би знала да се не би никад удала; ама доб' ће она ја..

— А кад би се женио?

— Тамо до једне године — вели — докле положи некакав „бривунг“.

— Лијено, лијено; само гледај, да ти се не догоди као и још коме... Разумијеш ме, мислим, добро..

— Не вјерујем. Не би ти мог'о вјеровати како је то једна добра душа, и ако је латински. Код нас је мал' да не сваки даш. За право рећи, дава нам нешто мјесечно, к'о за рату; а рећ' ћеш ми: зар би му мог'о што, и да не дава... Нећу да го'рим даље, јер ти и онако знаш боље од мене, — заврши кнез, е уће попадија с кафеом.

— Ела те, кнеже. — нудила га попадија држећи пред њим доста издупљен служавник, на ком бијаху двије здјелце црне кафе и два три глумичка шећера.

— Опрости, жива била, — на

Књижевност.

На све пјесме штампане и нештампане **Радоја Рогановића, Црногорца**, које је наумио издати Милош Драгић изаће позив на претицати у идућем броју „Гласа Црногорца“.

Изашао је „Глас Истине“ лист за црквене проповједи, хришћанску поуку, духовну књижевност, животнису, старине и православне црквено народне потребе Година VII. Бр. 19. Уредник Сјава Петровић. О протопопијатским зборовима. — Историјске књиге новог завјета, еванђелија. О постанку њиховом и међусобном одношају. (Наставак.) — Историјски поглед на богослужене књиге грчко-руске цркве. (С руског.) (Наставак.) — Постепено оцепљење хришћанског запада од православља. С руског превео Ђ. Бота, кавелан. (Наставак.) Епархијска екуменина архидијезе карловачке. — Биљешке.

„Глас Истине“ излази 15ог и последњег дана сваког мјесеца на читавом табаку велике оемине. Цијена је листу; За Аустро-Угарску: 2 фор. на циједу годину, 1 фор на пола године; за Србију 5 динара на циједу годину 2½ дин. на по године. Из Србије прима претплату књижафа В. Валожића у Биограду.

Још се могу добити сви бројеви „Гласа Истине“ од почетка до данас. Власник и издавалац „Гласа Истине“ Штампарија А. Пајевића.

Књижевност и новинарство.

Добили смо број 1 новог листа биоградског „Дарданија“, власник и уредник Драгашевић. Уредник, познати пјесник и књижевник, цупшта свој лист у свијет овијем ријечима:

У име божје, ми ево односимо политички лист, под именом: „**ДАРДАНИЈА**.“ И ако политички лист, „Дарданија“ не ће служити ни једној партији, на које је наш народ у краљевини подијељен, него ће припадати целокупном српском народу, са тељбом, да му буде гласилом неспартанским, гласилом општим, братским, пријатељским.

Стојећи на бранику српског имена свуда и свагда, желећи да збратими брата с братом, што је у данашње бурно вријеме прва потреба српском народу, „Дарданија“ ће приповједати братску љубав, и у ове днје ријечи изражен је цио унутарњи програм њен. Сваки појав, који у државном смислу има значаја, ма од кога био, „Дарданија“ ће оцјењивати са гледишта општенародног и државничког, одавајући хвалу сваком мудрој и корисном акту, а осуђујући сваки корак који народ или државу не води оној узвишеној цијели, којој се клањамо сви.

Прилике и код нас и око нас заповједно захтјевају од нас, да се приберемо,

випивао се кнез. — Ово није било треба.

— Како ви је од цукара?

— О, добро, вала, вала..

По што су пенали кафе, кнез је устао, занескао струку и сланутак, поздравно се с попом и с попадијом и изишао на поље.

Кипа је била са свим поустила, а небо изгледале мјестимично ведро; само је повјетарац кретао дубовима и маслинама и тресао каиље с лишћа; а потоци, боже, устали, каквих нијесу ни старци одавно запамтили.

Кнез је корачао доста лаганим корацима и с погнутом главом, по чему је лако било погодити да нешто крушно смисља. — Стално је сумњао да ли ће то писмо да оправн сину.

И већ бијаше стигао на Бријег, на доглед куће, а срете га црквњак пред самом црквеном оградом.

— Здраво, кнеже!

— Здраво био!

— Кућ си ти ишао на овој киши?

Ако је невоља мени да се квасим, није теби.

— Свак зна своју, мој Перо, па и Мијат. Но ако бог да ти сада?

— Ја ишао до у тебе у пивницу, на видећи да је затворено, наумих до у тебе дома, но те опазих одовле амо, те ти додох у сусрет.

— А што тако?

— Ево болап не био, сами ме ђаво научио (овако да речем), па сакрио једну леденицу и један црно-коран у ону стијену више куће; па јучер ишли жандари у патроду, те некако на ђавола набасали. Ја бијох баш на вратима, а вперер ми виче:

а отресемо заблуде или обмане, које као оно варљиви возићи трепте нам испред очију, заваравалући нас, да не гледамо оно, што треба да видимо.

Надајући се, да у Србији има још доста људи, на баш и у патријама самим, који, заједно са прега-цима око „Дарданије“, мисле и вјерују, да оваква партијска подијељеност у земљи и озлојеђеност у народу, не може, нити ће добра доијети земљи и народу, — ми, позивајући се на присебног, мудрост и патриотизам, које краине ваља још нијесу у народу изумрле, — ево развијамо заставу братства, заставу јединства и слоге, заставу општу и заједничку за озбољан и пожрван рад на бољитку ербе и судбине на рода српског, који нам је свијема тако мио и драг.

Сваки Србин, припадао он до сада ма којој партији, а који с нама заједно осјећа ову пријекну потребу, за цијело ће осјећати и патриотску дужност, да поносно ступи у редово наше непартијске војске, један е по себи оншћу својом, коју му ова земља за њену корист дала, други уписом на лист, који се само у народу и корист е креће.

Осим питања, која су по политички важна, на било по значају на унутра или с поља, — „Дарданија“ ће својим читаоцима доносити и важније ствари из српских и туђинских новина за тим користне ствари из једне и друге науке, нарочито интересантне биљешке из историје и етнографије полуострва балканског, и на јошће у „подлицу“ увијек лијене и занимљиве (можда и поучне) приповијетке из српског ранијег живота. Тако у првом броју већ почиње да излази (у одломку раније позната и врло добро примљена) историјски приповијетка „Царица Јелена“, која је кадра да пријатно и дуго забави сваког читаоца, муњког и женског, и коју ће многи читалац хтјети читати више него само једанпут.

„Дарданија“ ће излазити (док се не одомаћи) један пут у недељи и стаје на годину 16, по године 8, на три мјесеца 4, на један мјесец 1 и по За иностранство на годину 10 на по године 5 фор. с поштарином.

Молимо пријатеље своје, и српске ствари, да се заузму око скупљања уписника, за који труд нека себи задрже 10%, а новац с именима уписника у плаћеном шему пошљу на потписаног. Може се претицати и на пошти. **Драгашевић**

Пуковник у Пенсји

Књижевне вијести.

ИЗАЦАО ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА ГОДИНУ 1891.

Уз сарадњу српских књижевника уређује **СТЕВАН В. ПОПОВИЋ**. ГОДИНА СЕДАМНАЕСТА.

Овај највећи, најбољи, најљепши а по

томе највјетинији српски календар, који је за ово педесет година распрострај у више од 230.000 комада по свима крајевима гдје год има Срба, штампан је и ове године на лијеној, углађеној артији.

Календарски дио „Орао“ уредио је професор А. М. Матић. Овај дио доноси: стари и нови календар, црквено рачунање времена, покретне празнике, зодијак звезда (јата) и шта значи, знамените године по ербе, знамените године у опште, мухамедански календар, вријеме по мјенама мјесеца и по вјетру, четир годишња времена, сунце и наш сунчани систем, планету владарку, помрачење сунца и мјесеца. У сваком поједином лијепим знацима урешеном мјесецу стари и нови календарни, мјене мјесеца, гатање о времену, предзнаке о години, радње мјесечне на дому и у пољу, народне и земаљске светковине, разне биљешке о чувању здравља, уз то чисто изрубрициране листове за биљешке. Забавно-поучни садржај „Орао“ за годину 1891. грана се на ове одјелке:

Народни добротвори: а) Стеван Анђелић, б) Васо Јагзовић, од С. В. П. 2. Народне задужбине. Манастир Ковиљ у Бачкој, од Мирона. 3. Просветне светковине: О стогодишњици српске велике гимназије у Ср. Карловцима, од Ј. 4. Приповијетка: Сеоска шала, Слика из српског живота, од М. М. Ј. 5. Ратарске поуке: Гајене шећерне рене, од Мите Петровића. 6. Пчеларске поуке: Писмо уреднику „Орао“ о пчеларству, од Јована Живановића. 7. Виноградске поуке: Шта је пероноспора и како се од ње брани, од Мите Петровића. 8. Народно здравље: Лекарске напомене српским матерама, од Др. К. 9. Из физике: Служен код очју, од Стевана Милованова. 10. Из Природе: Нема зиме без вјетра, од С. М. П. Пјесма: Анђио и ђаво, од К. Саса. 3. Ј. Ј. 12. Српски књижевници: а) Архимандрит Јован Рајић. б) Барон Федор Николић од Рудне. в) Исидор Тарић. 14. Уз наше илустрације. Уз овај садржај иду Вашингтон и Гласи.

Илустрације за „Орао“ израђене су у првим умјетничким заводима.

1. Насловну слику: 1. Архимандрит Јован Рајић. 2. Ликове: 2. Стеван Анђелић. 3. + Васо Јагзовић. 4. Патријарх Георгије Бранковић. 5. Краљевски комесар барон Федор Николић. 6. Др. Исидор Тарић. 7. Архимандрит Нићифор Дучић. 8. Стојан Новаковић. 9. Папга Срећковић. 10. + Миша Димитријевић. 11. + Стеван Владислав Каћански. 12. Арбанас на стражи. 13. Споменик кнезу Михаилу у Биограду. 14. Српска војска девиљује пред краљем Александром I. 15. Свечано отварање народне скупштине у Биограду. 16. Црква манастира Ковиља у Бачкој. 17. Свечано полагање темеља новој гимназији карловачкој. 18. Стара зграда карловачке гимназије. 19. Српкиња девојка

— Ма шта го'рим, болап? пре-сјече га кнез.

— Ето то што ти го'рим.

— Па де даље.

— „Као да си знао у какав сам вртлог бачен; а то све услед последње инсурекије.

— Грдила, по богу брата, — говорно је кнез махајући главом.

— Богме чудновато писмо; ја не знам ни сам што ј' ово..

Чита:

„Љубезно дијете, трудно је да мореш си и замислити у каквој се ситуацији налазим..

— Мани, тако ти бога, да не слушам грдила! А да га по несрећи послах, види ти моје брукке; рек'о би да сам се руг'о ш њим.

— Чудновато, чудновато писмо. Али све једно, прочитаћемо га, па шта било.

Чита:

„Сваког часа очекујем ужасну катастрофу, као што је неке невинне особе постигла, без да знадоше: никак, ни за што. Али надам се у провидност Свемогућега, да ће правда надвладати силу, да ће хуманизам избити на површину..

— Не ћу да слушам слова даље, — рече кнез ијетко и прије вратима. За тим приповрати те ће црквњак у мале:

— Читај ти све ако ћеш, али немој да се нешто прочује отоде из писма (а све једно, ако буде и даље тако, не ћеш ни разумјети).

Чита:

„Бићеш већ чуо како су веки на-

сељанка. 20. Српкиња дјевојка варошанка. 21. Бавовић Страхиња. 22. Српјемски Карловци. 23. Црногорци се враћају са бојинита као побједоци. 24. Црногорка. 25. Вила 26. Сироче на мајчином гробу. 27. Нова зграда српске гимназије и богословије у Ср. Карловцима.

„Орао“ за год. 1891. стоји само 50 новч. или 1 динар.

Наручбине из Србије прима књижарница Велимира Валожића у Биограду, која рабатује 20—25%. Из свију осталих крајева упућују се наручбине на подписану штампарију. Растуривачима и купцима за готово дајемо највећи уобичајени рабат.

На „Орлови“ крили узлетио је „ЦАРИЋ“ мали календар са сликама за год. 1891. Цијена му је 20 новч. или 2 гроша. Рабат и наручбина као у „Орла.“

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду, издавалац „Орла“ и „Царића.“

ТЕЛЕГРАМИ „Г. ЦРНОГОРЦА“

БЕЧ, 10 нов. — Велики Књаз Павле Александровић са Вел. Књагињом Александром Георгијевном и Вел. Књаз Александар (Михаилович) дошли су из Петрограда и остаће овдје који дан.

ПЕТРОГРАД, 10 нов. — „Новое Время“, говорећи о пријестопоме говору којим је отворена српска нар. скупштина, увјерава Србију о најживљем пријатељству рускога народа, једне крви и једне вјере са српским народом.

ЛОНДОН, 10 нов. — Борса се нада болитку, јер све вриједности осповане на сребру скочиле су у цијени.

КОЛОЊ, 10 нов. — „Колоњске Новине“ дознају, да на југу Русије, наине у одеском војном округу, зараза очне болести у војсци јако отима мах.

БИОГРАД, 11 нов. — Јучер је била у скупштини жива преписка између владиноца и опозиционара о потврди пуномоћи посланичких.

ПARIЗ, 11 нов. — Посланик Доувил поднио је камари приједлог о устројству обраше приморја.

ПЕТРОГРАД, 11 нов. — Између рефорама које ће се увести у Финландији биће: спојење финске војске са руском и стављање послова право славне цркве финске под св. синод.

ни сељани с ову страну браве, пот инквизицију, те очајно.

Преврну лист.

— Не ћу, кнеже, ни ја даље; ово ти је нијела опорукa.

Кнез се бијаше узаслошно уз врата од обора и у дубоке се замислио, те не чу, шта му рече црковњак, него га пришта.

— Не ћу, рекох, ни ја даље, — понови црковњак и пружи писмо кнезу.

— Прекрши да не излудии слушајући грдило, као и тај несретни пошучени велике науке... Па ту нема ни поздрава, ни... Баво, брате, одио и велике школе.

Да је блажен јадни покојни Јаков... е кад би ти написао писмо, па ти га онда читао, поно би га чо'ек од милина слушајући... Оно је заиста и био прави свештеник. — А шта је то?! — То је грдило од писма!...

— Јест, јест запета чудновато.

— Него чујем?

— Шта.

— Да ти мени напишем друго писмо, а ово ћемо изгорјети. А чуј ме... Давам ти поштену ријеч, ако те већ не буде вишер јавно, ја ћу то све угладити.

— Обу али немој да ми се кућа искона. Знај, да обазна пош, да ми не би било друге, веј да изгубим ову несретну корипу крува.

— Не мисли, чо'ече, нијесмо ћена.

— Е онда ајдемо у мене.

— Ајдемо, — одговори кнез, трцајују у њедра то чудновато писмо. Изађоше из обора и одоше својим путем.

В. Р.

БЕРЛИН, 11 нов. — Између Немачке и Француске углављена је погодба о Мадагаскару.

РИМ, 11 нов. — Прилика је да ће се Солзбери и Крисени састати у Ђенови.

ХАГ, 12 нов. — Краљ Нидерланда умрије. У Луксембургу прогласила је влада војводу насаускога као великог војводу луксембуршког.

БЕРЛИН, 12 нов. — Цар је обрекао да ће сјутра доћи на парламентарски објед у канцелара Капривија.

КАИРО, 12 нов. — Руски Царевић Нашедник, Велики Књаз Ђорђе Александровић и грчки краљевић Ђорђе дошли су овдје. Дочекао их је Кедиве са министрима и старјешинама инглеске војске. Одејели су у руском консулату.

БУКУРЕШТ, 12 нов. — Краљ и Краљица вратили су се у Букурешт, народ их је лијено дочекао.

БЕЧ, 13 нов. — Калвокија се вратио у Беч.

БЕРЛИН, 13 нов. — Цар је обједовао у Капривија и много је разговарао са нар. посланицима, па и са Виндхорстом.

БИОГРАД, 13 нов. — Краљица Наталија пристапа је да не приказује скупштини своје споменице о разводу брака са кр. Миланом.

Ћандарми су убили чувеног арабашу хајдучкога Јосовца.

Русија је поставила консулат у Нишу. — Није истина, да Сергијев није био при отворању скупштине.

РИМ, 13 нов. — Од 391 познатог избора има влада уза се 314 посланика. Радикали су изгубили 261 а добили 12 мјеста. —

ЛОНДОН, 14 нов. — Пријестолна бесједа, којом је отворен парламентар, потврђује, да су односи са страним државама пети који су били од како се парламентар развишао, а јемства за јевропски мир нијесу мања но што бјеху тада.

БИОГРАД, 14 нов. — Провно се глас, да је Цар допустио да се у војне заводе руске приму некп број српских официера.

ЦАРИГРАД, 14 нов. — Дипломатски кругови веле да је измишљен онај глас из Тифлиса, који јавља да је валија ерзерумски развијелио оружја и џебане међу Курдима.

БИОГРАД, 15 новембра. — Адреса вишине скупштинске изјављује задовољство, што је Србија са свијем државама у пријатељству и захваљује великијем државама што су одобриле народну политику Србије. Више свега захваљује руском Цару на његовој милости. Признаје исправно понашање владино према балканским државама и придаје велику важност добријем односима према Аустро-Угарској. У државном прорачуну Србије за год. 1891 има један милион и 526.000 динара дефицита.

РИМ, 15 нов. — Избори, без балотажа и вишестраних избора, изабрани су овико: 410 посланика су уз владу, 40 уз уставну опозицију, 37 радикала, 9 неизвјесних.

ЦАРИГРАД, 16 нов. — Јучер је предата Султану адреса највише оданости; нотисали су је сви прваци јерменски.

БУКУРЕШТ, 16 нов. — Камару је отворио Краљ пријестолом бесједом, у којој напомиње пријатељство са свијем државама и прилике за трајање мира, те ће се моћи свршити послови око преустројства.

Број 168

ОБЈАВА ИНГЛЕСКЕ ВЛАДЕ У МАЛТИ.

Његова Преузвишеност Губернатор, пошто је приштао санитарни одбор, изволио је наредити, да се порече Владина Објава 7 октобра 1890 број 156,

и да се у року од 30 дана у коме, у смислу владиних наредба 1890 бр. 101, 150 и 151, није било дозвољено ући у ову луку бродовима који долазе из Шпаније, Сирије и Караманије, скрати на 21 дан и да се бродовима који би дошли за то пријеме допустити ући у ову луку за узети угља, но да се мора све ушпити што буде наредило главни Владин лекар.

За зановједнаитво

Палацо Валета, Г. Стрикланд,
31 октобра 1890 главни секретар владин.

№ 168

NOTIFICAZIONE DEL GOVERNO INGLESE A MALTA.

Sua eccellenza il Governatore, avendo consultato la Giunta di Sanità, si è compiaciuto di ordinare che sia revocata la Notificazione di Governo No. 156 del 7 Ottobre 1890 e che il periodo di 30 giorni entro cui, in virtù delle Notificazioni di Governo Nri. 101, 150 e 151 del 1890, non era permesso a bastimenti provenienti da Spagna, da Siria e da Caramania di entrare in questo Porto, sia ridotto a giorni 21, e che sia ancora permesso a bastimenti, i quali arrivassero entro questo periodo, di entrare in questi Porti per far carbone sotto quelle restrizione che venissero approvate dal Medico Principale di Governo.

Per comando,

Palazzo, Valletta, G. Strickland,
31 Ottobre, 1890. Chief Secretary to Government.

ОБЈАВА.

Кућа Марка Перишина постојећа у овој вароши издата јавном утркивању даје 110 тал. у цванцике.

На предлог ове Управе бр. 930. од 6 ав. м. Сланин Велики Суд продају речене куће одложио је до 6 децембра о.в. год. ког ће се дана ма било за ову понуђену цијену кућу уступити. —

Цетиње, 9 новембра 1890.

Бр. 949.

УПРАВА ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

ОГЛАСИ.

PARIS

GRANDS MAGASINS DU

Printemps

NOUVEAUTÉS

Envoi gratis et franco

du catalogue général illustré renfermant toutes les modes nouvelles pour la SAISON d'Hiver, sur demande affranchie adressée à

MM. JULES JALUZOT & Cie

PARIS

Sont également envoyés franco, les échantillons de tous les tissus composant nos immenses assortiments, mais bien spécifier les genres et prix. Expéditions dans tous les Pays du Monde. Le catalogue indique les conditions pour l'envoi franco de port et de douane.

Interprètes dans toutes les Langues

(4—5)

ЈЕФТИНЕ, МИЈЕПЕ И ЕЛЕГАНТНЕ

КОЧИЈЕ

од 170 ф.р. а. в. и више. — Лака кола (Sandläufer), Фаетони (Милорд), Батарди и затворено кочије као и мртвачка кола. Увијек у највећем избору готових на складушту,

Цијеници бадава и франко.

ЈОСИП БОГДАН,

творничар кочија у Будимпешти.

Творница: Pfauen-gasse No. 10—12.

Складиште: Museumring No. 10—19 und Pfauen-gasse No. 7. (5—10)

ЧАСОВНИК БУДИЛНИК,

ноћу освијетљен.

Прве врсте 2 ф.р. или 95 новчића.

С календаром 3 ф.р. 75 новчића.

Готово 20 сантима. висок

El. Maug, Wien I., Baugewerkmarkt 12.

Мимо сваку другу новину!

ОПШТА КУХИЊСКА НАПРАВА.

Коју је признала париска свјетска и бечка пољопривредна изложба, да је најпрактичнија, најкориснија и најпотребнија за сваку кућу, продата је у обје изложбе, у више милиона комада.

Тој направи задивило се сваки живи ко га је гођ видио, и домаћице и дјеца, и сељаци и властела и т. д. и тако је чудо учињено, да су стигле силне наручбине, одма по првијем огласима о тој чудноватој справи.

„Невјероватно па ипак истинито.“

Та справа надмана све досадашње проналаске и може се употребити за ове потребе:

За 1 минут може се том справом ожулити, огрети или исјећи, по вољи, крунине или ситније, 1 кило кртоле, рене, роткве, хрена, лука, краставаца, свакога воћа и т. д.

За 2 минута може се зготовити масла, скоруна или повлаке, за по минута пијене од млијека, шо-до-а и т. д.

Даље служи и као микроскоп; увеличава сваку ствар 400 пута, те је много корисна за испитивање јела и пића.

Таква направа од трајне коvine и са неоштећеним перима стоји само

3 франка

докле још има спреме.

Шаље само за готово или на ривал су једини

понилачки завод

S. Altman

Wien, I., Dominikanerbastei, 23.

(6—15)

500

пута увеличана види се свака ствар кроза скоро пронађени

Чудотворни Микроскоп за шпиг

који је зато препотребан за сваког трговца, учитеља, ученика, па потребан и користан још и за сваку кућу ради испитивања јела и пића. Уза њ се добија и дуца која је много корисна кратковидима при читању.

Шаље се само за готово или за поштанске марке, цијена

2 франка 50 сантима.

без трошка за сав Исток.

D. Klekner,

Wien, I. Postgasse 20.

(6—20)

ЧУЈ, ЧУЈ, ЧУЈ!

Обрадујте одмах своју домаћу јутрос пронађеном кухињском справом, од које је више милиона комада продато на париск ј свјетској и бечкој пољопривредној изложби.

Још никад невиђена

та справа служи за ове потребе: За 1 минут можете од млијека или скоруна начинити масло, а за по минута млијечну пијену, пијену или пуч од јаја и т. д.

За 1 минут можете ожулити, огрети или исјећи 1 кило кртоле, лука, краставаца, роткве, рене и т. д., круно или ситно, по вољи.

Даље служи та справа као микроскоп; при испитивању јела и пића види се кроза њ свака стварчица 400 пута виша.

Таквој справи састављеној из неоште тиве коvine и пера цијена је премалена са

3 франка 50 сантима.

Та препотребна справа, ради своје нечувене цијенобе, уведена је већ у све фамилије бечке и париске и може се добити само у моје старославне фирме, за готово или на ривалеу у све крајеве свијета.

D. Klekner,

Wien, I., Postgasse 20.

(6—20)